

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Anul 63 • Seria II • Nr. 717 • Miercuri 20 septembrie 1961 • 8 pagini — 15 bani

La G.A.C. „16 Februarie” din Segarcea, se desfășoară intens lucrările de condiționare a semințelor.

La G.A.S. Piscul Sadovei a început recoltarea strugurilor.

OGORUL NOSTRU

Se-nlînde cîmpul fără de hotare
Și fiecare brazdă-i mărturie
Că munca noastră în gospodărie
Aduce rod sporit și bunăstare.

Tractoarele brăzdează-n lung și lat
Și holdele bogate cresc pe luncă —
Partidul înțelept ne-a îndrumat
Să ne-nfrățim puterile în muncă.

Senine zări ni se deschid în față
Cînd strîngem rodul țarinii în stivă
Și cheazăse bună-i noua viață
Pe care o trăim în colectivă.

Ogorul nostru-i fără de hotare
Și-i mărturie rodu-mbelșugat,
Că înspre viața asta-nfloritoare
Cu dragoste partidul ne-a ndrumat.

GEORGE BREAZU
colectivist, comuna Leordeni,
regiunea Argeș

Ca în multe alte gospodării colective din raionul Segarcea, și colectiviștii din Goicea Mare grăbesc recoltarea porumbului pentru eliberarea suprafețelor destinate însămînțării de toamnă.

Ne aflăm în anotimpul cel mai bogat al anului, cînd toată viața își dau întâlnire o sumedenie de lucrări de cea mai mare însemnătate pentru agricultură. Intinse lanuri de porumb, bogate podgorii și livezi și multe alte culturi care cuprind la rîndul lor zeci de mii de hectare cheamă culegătorii să strîngă rodul muncii din cursul anului. Toamna, frumoasă și bogată, răsplătește din plin hărnicia, priceperea și chibzuința oamenilor muncii de la sate.

La gospodăria colectivă „16 Februarie” din Segarcea-Oltenia culesul porumbului este în toi. O dată cu primele hectare cultivate au început și calculele. Acestea corespund prevederilor. Fiecare hectar a dat cu 400 kilograme mai mult decît anul trecut. „Și încă n-am intrat în lanurile cele mai bune, unde pe unele parcele vom scoate chiar cu 1.000—1.500 kg. mai mult la hectar față de anul trecut”, precizează Ene Ștefan, șeful brigăzii a 5-a. Ce înseamnă pentru gospodărie 400 kg. spor la hectar? Înseamnă în total peste 24 vagoane porumb în plus, care vor contribui la sporirea belșugului membrilor ei și mai înseamnă noi și bogate învățăminte despre avantajele îmbinării științei cu hărnicia și munca în comun a colectivităților.

Dar toamna, răsplătind strădania din cursul

PENTRU ASIGURAREA RECOLTEI VIITOARE

anului, cere totodată și o deosebită grijă pentru asigurarea recoltei viitoare. Recenta plenară a C.C. al P.M.R. prevede ca în condiții climatice normale să se obțină anul viitor o producție de 12.550.000 tone cereale, din care 4.650.000 tone grâu și secară. Or, la culturile amintite temelia recoltei se pune în aceste zile. De felul cum și cînd se vor face lucrările de însămînțare depinde într-o măsură hotărîtoare realizarea sarcinilor prevăzute. Marea majoritate a unităților agricole socialiste au luat toate măsurile pentru ca semănatul să se facă la timp și la un înalt nivel agrotehnic. Printre aceste unități se numără și gospodăria colectivă „16 Februarie” Segarcea, care a pornit la îndeplinirea recomandărilor consfătuirii regionale privind cultura grîului. Membrii acestei gospodării dau o mare atenție aplicării acelor metode de semănat care s-au dovedit a fi cele mai bune în condițiile de climă și sol ale zonei regionale în care se află gospodăria.

Știința și practica agricolă avansată arată că de calitatea seminței depinde în mare măsură cantitatea și calitatea recoltei. Operațiunea de selecționare și condiționare a semințelor are deci o importanță deosebit de mare și trebuie făcută cu cea mai mare grijă și răspundere.

Ce au făcut colectiviștii din Segarcea în această privință? Potrivit indicațiilor consfătuirii regionale, ei au ales pentru sămînță patru soiuri de grâu care s-au dovedit cele mai productive pe plan local: Bulgaria 301 care va fi semănat după porumb, San Pastore, Scorospelca și Bezostaia, care vor fi semămate după borceaș, mazăre și alte culturi. Pînă la 13 septembrie colectiviștii au și condiționat cantitatea de 7 vagoane din sămînță selecționată, au trimis probe pentru încercarea puterii de încolțire, au aplicat îngrășăminte naturale pe 150 hectare destinate a fi semămate cu grâu. Într-un șopron se află depozitată o însemnată cantitate de îngrășăminte azotoase. Felul în care și-au organizat munca le permite ca simultan cu eliberarea terenului de porumb să execute și arăturile pentru semănatul grîului.

Firește că în pregătirea terenului, administrarea îngrășămintelor, stabilirea epocii de semănat există deosebiri între diferite regiuni chiar în condițiile actuale cînd timpul se arată în general cam secetos. De aceea, se impune pregătiri în consecință și mai ales consultarea cadrelor locale de specialitate. De modul cum se organizează munca și cum se respectă aplicarea agrotehnicii la semănatul grîului, depinde în mare măsură recolta anului viitor.

SE EXTINDE

FOAIA VOLANTĂ

In toiu muncilor agricole de vară, colectivității din Oltina, regiunea Dobrogea, au editat primul număr al foii volante „Recolta”. „Scoasă prin grija organizației de partid, foaia volantă își propune să fie un mijloc pentru sprijinirea tuturor acțiunilor menite să contribuie la dezvoltarea multilaterală a gospodăriei noastre colective — se arată în articolul introductiv scris de colectivul de redacție. — Prin foaia volantă vom dezbate toate problemele care frământă masa colectivității și vom înfățișa aspecte din munca noastră, din lupta pe care o desfășurăm pentru obținerea unor recolte cât mai mari. Ea va contribui în fiecare moment la traducerea în fapt a măsurilor luate de consiliul de conducere al gospodăriei noastre, mobilizând pentru aceasta inițiativa și participarea membrilor colectivității”.

În săptămânile care au urmat, foaia volantă a apărut cu regularitate. Număr de număr, ea a răspândit în masa colectivității cuvântul consiliului de conducere și al organizației de partid. În perioada întreținerii culturilor, a recoltării, a arăturilor adânci pentru însămânțări, colectivității au găsit în foaia volantă un sfat și un îndemn, venite la timp și date cu pricepere. E și firesc, dacă avem în vedere că în ea își spun cuvântul cadrele de conducere ale gospodăriei, specialiștii, brigadierii și colectivității fruntași.

Scrisori sosite la redacție ne vestesc că alte gospodării colective din diferite regiuni ale țării, urmând exemplul celor din Oltina, au întocmit astfel de foi volante. La Izbiceni-Oltina, a apărut foaia volantă: „Belșugul”, iar la Cristian-Brașov, „Munca noastră”. Sintem anunțați că în prezent foaia volantă a fost extinsă în toate comunele din raionul Corabia. Ea a fost îmbogățită aici cu elemente noi. Pe frontispiciul foii volante-tip, tipărită prin grija secției raionale de învățământ și cultură, citim îndemnul: „Toate gospodăriile colective la nivelul gospodăriilor fruntașe”. În cazul de față, foaia volantă, în afară de faptul că poate fi citită la locul de muncă (la câmp, grădina, stână etc.), poate fi și afișată în locurile cele mai frecventate din comună.

Faptele de pînă acum arată că foaia volantă este o formă eficientă a muncii politice de masă. De pildă, unul din numerele foii volante „Recolta”-Oltina, semnaleză faptul că cei criticați într-un număr anterior pentru lucrări de calitate slabă, însușindu-și recomandările făcute, au ajuns în rândurile celor buni. La Răcăciuni-Bacău, în foaia volantă a apărut un articol semnat de președintele gospodăriei, în care se amălicează în mod temeinic felul în care s-a desfășurat campania muncilor agricole de vară. Articolul a fost citit la locul de muncă al fiecărei brigăzi. Cu acest prilej, colectivității au făcut numeroase propuneri care au îmbogățit experiența muncii în

campanie. Cele mai importante din propunerile lor au fost cuprinse în numărul următor al foii.

În paginile foii volante este înmănușată experiența cea mai valoroasă — rezultat al efortului întregului colectiv. Acest lucru se realizează prin atragerea la întocmirea foii volante, a celor mai harnici și pricepuți colectivități, șefi de echipe, brigadierii. E bun exemplul pe care ni-l dau în acest sens colectivele folior volante din Cristian-Brașov și Oltina-Dobrogea. În ultimele lor numere, aceste foi volante au publicat articole semnate de: I. Buhulzer și Valentina Tudorașcu (colectivități din Cristian) și Ștefan Gimpirea și Ion Rotea (de la g.a.c. Oltina).

Colectivele de redacție ale foilor volante trebuie să se preocupe neîncetat de lărgirea activului de corespondenți. Aceasta, pe lângă faptul că va lărgi sfera de cuprindere a problemelor de muncă ale gospodăriilor, va cultiva la membrii colectivității simțul răspunderii și al opiniei personale.

Practica a arătat că foaia volantă constituie un factor educativ și mobilizator, un sprijin însemnat în munca de întărire economico-organizatorică a gospodăriilor colective. Extinderea ei la tot mai multe gospodării este o confirmare a acestui lucru. Este un început îmbucurător. El se cere însă dezvoltat. Reamintim aici faptul că foaia volantă se realizează cu minimum de cheltuieli și într-un timp scurt. Ținând seama de marea ei utilitate, este recomandabil ca foaia volantă să fie preluată în cât mai multe gospodării colective. Pentru o cât mai mare operativitate și eficiență, articolele publicate trebuie să fie scurte, axate pe cele mai actuale probleme, să dea soluții concrete și clare. Bine a procedat în această privință colectivul foii volante „Belșugul” din Izbiceni, care a ogândit număr de număr aspectele cele mai importante de muncă, popularizând pe fruntași și metodele lor înaintate.

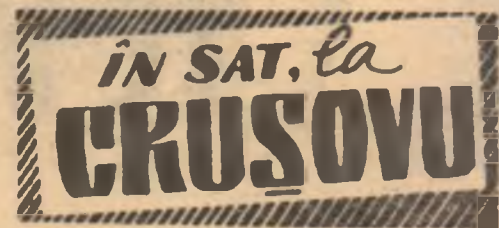
Un aport deosebit la întocmirea și răspândirea foii volante îl pot aduce activității culturale și cadrele didactice. Ei pot realiza acest lucru scriind articole și îngrijindu-se ca foaia volantă să aibă un conținut și un aspect cât mai atrăgător. Participarea la redactarea foii volante le cere însă acestora să cerceteze în prealabil munca și viața gospodăriei colective în toate compartimentele sale, să o cunoască temeinic. Pentru o bună informare, în scopul redactării de articole, activității culturale și cadrele didactice trebuie să mențină un contact viu și permanent cu consiliul de conducere al g.a.c. și masa membrilor colectivității.

Activiștii culturali și cadrele didactice, sprijiniți editarea și răspândirea foii volante — care poate constitui o contribuție însemnată la munca și progresul continuu al gospodăriei agricole colective!

Colectivității din Oltina (Dobrogea) fac lectura ultimului număr al foii volante. Citește directorul căminului cultural, F. Caracaș.

Prima foaie volantă din satul Crușovu, comuna Brașov, raionul Corabia, a apărut cam pe vremea treierii. Încă de la acest prim număr se poate observa că

obiectivul principal pe care și l-a propus colectivul de redacție, în frunte cu tovarășul Alexandru Predeșeanu, este acela de a sprijini consolidarea gospodăriei înființate abia în decembrie 1960, să contribuie la educarea în spiritul colectiv, la dezvoltarea conștiinței socialiste a oamenilor. În felul acesta, foaia volantă s-a situat în miezul celor mai arzătoare probleme ale gospodăriei.

Într-unul din articolele primului număr, colectivității sînt îndemnați să-și arunce ochii peste drumul care desparte tarlalele gospodăriei agricole colective de cele ale gospodăriei agricole de stat din Vădastra. Porumbul acolo era bine crescut, cu știuleți mari și plini, deoarece au fost aplicate toate regulile agrotehnice. În timp ce la colectivități, pe unele parcele, porumbul era destul de slab. Articolul își avea țelul lui. El trebuia să-i ajute pe colectivități să poată singuri descifra „glasul cimpului”, care le spunea în limbajul său cît de greșită a fost atitudinea umora care au făcut prașile de mintuală.

Participarea la lucru a tuturor colectivității era o chestiune vitală pentru tinăra gospodărie. Unul din cei criticați a fost și Ion Călin, care a avut prea puține zile-muncă. Foaia volantă i s-a adresat direct, arătându-i că, dacă în trecut a fost un om sărac, lipsit de pămînt, acum are o moșie de 1.700 ha., averea tuturor, care însă trebuie muncită ca să dea oamenilor belșug. Ion Călin a pus la inimă aceste vorbe și

astăzi a devenit unul din colectivității sîrguincioși.

În toată perioada campaniei de vară, foaia volantă și-a demonstrat cu prisosință utilitatea, arătînd care sînt sarcinile cele mai urgente, în fiecare moment, cine s-a distins ca fruntaș, unde trebuie depusă mai multă muncă. Prezentarea sarcinilor zilnice a fost făcută în așa fel încît toți să înțeleagă necesitatea și însemnătatea lucrărilor ce urmau să fie efectuate. Cu alte cuvinte, foaia volantă a desfășurat o adevărată propagandă agrotehnică.

Mult spațiu s-a acordat în coloanele foii volante problemei dezvoltării sectorului zootehnic și construirii grajdurilor. La un moment dat a existat la unii colectivități părerea că nu ar fi rentabilă creșterea vacilor. Foaia volantă a combătut părerile greșite, arătînd, pe baza unor calcule, cît de avantajoasă este dezvoltarea în gospodărie a acestei ramuri. Tot așa, pentru a impulsiona participarea colectivității la munca de construcții, foaia volantă l-a evidențiat pe Carol Pomană și pe alții care au făcut multe zile-muncă în acest sector și a lansat chemarea ca, în fiecare seară, brigadierii de cîmp să se înțeleagă cu brigadierul constructor referitor la necesarul de oameni pentru a doua zi.

În răstimpul scurt de existență a foii volante în satul Crușovu, s-a acumulat o oarecare experiență. Îndreptarea atenției asupra unui sector slab, evidențierea fruntașilor, legătura dintre colectivități în perioada de intense munci agricole și informarea lor asupra mersului lucrărilor, a sarcinilor care le au, iată numai cîteva exemple asupra folosului foii volante și care pledează pentru lărgirea tematicii, pentru o mai bună răspîndire a foii, pentru ridicarea eficienței ei.

Ar fi de dorit în primul rînd ca materialele cuprinse în foaia volantă să fie mai concrete, mai combative. Se mai îndeplinește ca unele articole să fie doar palide rezumate din ceea ce apare în presa centrală. În felul acesta caracterul mobilizator al foii volante slăbește. Cînd cei vinovați de anumite fapte sînt arătați concret, cu numele, îndreptarea lor este grăbită de forța opiniei publice. Ar fi fost, de pildă, mai bine dacă colectivul din sectorul zootehnic care a subțiat într-o zi laptele să nu fi rămas anonim, ci arătat cu degetul în articolul care înfiera cazul în sine.

Foaia volantă trebuie să pătrundă în toate sectoarele, iar colectivul de redacție să înlăture timiditatea începutului. Ea poate arăta fără sfială și lipsurile conducerii gospodăriei agricole colective, cum ar fi de pildă faptul că suprafețele de pămînt destinate gospodăriilor personale nu au fost încă fixate cu precizie.

Foaia volantă din Crușovu a trecut cu succes primul examen; ea a fost „înfiată” cu toată dragostea de către activiștii culturali de aici, de către colectivități. Lucru dovedit prin însuși faptul că ea a apărut cu regularitate din cînd în cînd zile și nu din zece în zece, așa cum s-a fixat inițial.

ELISABETA ABRAHAM

Spicuirii

SPICUIRI

Amicuirii

IZBICENI
(REGIUNEA OLTENIA)

În nr. 2 al foii volante „Belșugul” al g.a.c. din Izbiceni, la rubrica: „Ne mîndrim cu ei” sînt popu-

larizați fruntașii brigăzii de construcții. Brigada conșusă de comunistul Gheorghe Rîmaru lucrează repede și desigur și bine, pentru a termina în cel mai scurt timp cele patru grajduri pentru bovine. Sînt amintii printre cei mai vrednici Florea Aspra, Oprea Boca, Marin Gotan, care fac lu-

crări de calitate și multă economie de materiale.

Articolul rezolvă bine două lucruri importante: evidențierea fruntașilor și punerea în atenția generală a problemei grăbirii construcțiilor.

OLTINA
(REGIUNEA DOBROGEA)

„Pentru 2.800 litri lapte pe cap de vacă furajată” se cheamă articolul inginerului zootehnist I. Nusuret de la g.a.c. din Oltina. Se

vorbește aici de întrecerea între mulgători, în care fruntaș este Neagu Baboi. După datele de pînă acum el va trece în acest an de 3.000 litri pe cap de vacă furajată.

Vă întrebați cum? — Întrebă la rîndul lui inginerul Nusuret pe cititorul foii volante. Iașă cîteva dintre „secretele” lui Baboi: el hrănește vacile după program, dar și după laptele pe care-l dau, le adapă la timp, le plîmbă, le masează ugerul înainte de muls etc., etc. Faceți ca el și o să-și stați alături!

Articolul e clar, e convingător și mai ales scurt. El merge, cum s-ar spune, drept la țintă. Ar putea fi, credem, model în materie.

CRISTIAN
(REGIUNEA BRAȘOV)

„Și acum o ghicitoare care încheie primul număr

al foii volante „Drum nou” din Cristian:

Patru cai fără căpăstru
Zburdă-alături în

buiestru
Și aruncă din copite
Numai boabe aurite.

Ajutăm pe cititor, dînd aci dezlegarea in... desen. Iar pentru priceperea colectivului foii volante de a folosi forme atractive, pentru ogîndirea problemelor, un cuvînt de laudă.

S-a schimbat BĂLAN

Povestire

Dinspre pădure, adie o boare răcoroasă și satul ridică sfori timide de fum spre cerul îmbujorat încă de apusul care nu s-a stins. De aici, din curtea gospodăriei, se vede bine aproape fiecare casă, cu forfota de seară a femeilor și parcă le ghicesc necazurile cu plozii care au scăpat purcelul în straturi și cu vreo cloșcă rătăcită prin vecini.

Ștefan Dorobanțu, președintele colectivei, nu are însă vreme pentru considerații poetice. Pentru el, soarele apune ca de obicei, iar hojeaurile scot fum pentru că asta li-l menirea. E mai interesant să urmărească procesiunea vacilor, care defilează în pas grav prin fața noastră, trecind spre staule după ce și-au lăsat obolul în șistare, ori să urmărească dădrendul ivit între îngrijitorul de la porci și magaziner din pricina unor gozuri mucegălte. Cu ființa ia parte — chipurile — la taifasul nostru, dar atenția îi e în altă parte.

— Îmi place cum arată vacile gospodăriei dumneavoastră — își exprimă admirația medicul veterinar sosit azi dimineață de la raion.

Omul a cotrobăit prin toate grajdurile, a

fost pe imășuri și a cercetat cirezile, după care a discutat cu echipa de mulgători.

— Îmi povestea îngrijitorul — continuă veterinarul, — cât a avut de furcă până ce le-a obișnuit pe vacile proaspăt aduse în gospodărie, cu cele vechi. Pare priceput moșneagul și cu dragoste față de vite!

— Moș Ghiță Bălan fi văcar vechi — intervine brigadierul zootehnic. — Le cunoaște rostul bine. Pe urmă, a și fost mereu ajutat în muncă.

— Încă ce ajutat — zimbeste președintele. — Aparatul să trăiască!

— De, asta cam așa-i — aprobă și brigadierul cu același zimbet oarecum misterios. — L-a dat pe brazdă aparatul. Frumos a mai fost!

Președintele își închide deodată zimbetul ca pe ceva de preț și sare ars, pornind spre magazii unde ai fi zis că vor lua foc gozurile.

Mă uit la veterinar, el la mine, ne ghicim gîndul și privim amîndoi spre brigadier. Pe președinte l-am pierdut.

Brigadierul e ocupat să-și studieze virful bocancilor colbățiți și tace, clătînd doar ușor din cap.

— Și cum a fost cu aparatul? — îl zgîndăr eu ca să aflăm întrîmplarea pînă nu se mistuie și el pe undeva, între acareturi. Că motive se ivesc lesne.

— Cum a fost? Dar poțitiți în biroul tovarășului președinte.

Pe drum aflăm că Ghiță Bălan e din neam de văcari. Toți Bălanii au păscut vitele satului, pe vremuri. Din cauza traiului greu, oamenii aceștia crescuți în singurătatea cîmpurilor își înăspreau sufletele și apoi își vărsau amarul pe biete dobitoace, cu bita și sudalma. Ghiță

Bălan cum putea fi altfel, dacă așa fusese crescut?

Intrînd în colectivă, firește că a fost dat la meseria lui, dar i s-a cerut an de an să se deprindă a îngriji cît mai bine de vite, să priceapă

că ocupația asta cere înainte de toate cap, nu pumni și picioare de mutat coastele.

Totuși, unele năravuri vechi i-au rămas. La început, și alții mai credeau că așa trebuie să fie; că vita nu înțelege decît de ciomag, că doar de asta-i vită, iar moș Ghiță avea o bită ghintuită la capăt, ca o ghioagă.

— Cu încetul însă ni s-a deschis și nouă capul — povestește brigadierul invitîndu-ne să luăm loc. — Am făcut unii dintre noi cursuri de brigadieri și de mulgători, apoi s-au ridicat tineri cu școală mai multă, și Ghiță Bălan s-a văzut tot mai încolțit să se poarte altfel cu vacile. „D-apoi că eu nu cresc vite de ieri, de alaltăieri, se încăpățîna moșul. Să le zic par-

don, ca la domnișoare? Vi s-au plîns vacuțele mele că nu-s mulțumite?” „Vita are limba lungă și cînd o vorbești o dată o să te usture rău” — îl sfătuiă tovarășul președinte. „Ehei, să trăiesc s-o văd și pe-asta!”. Punea bita pe umăr și pornea crăcănăt, că așa i-i mersul, după cireadă. Poțitiți și te înțelege cu dînsul!

Aflăm că au fost certuri destule, mulgătoarele au vrut să-l pună bita pe foc și au cerut schimbarea lui. De schimbat n-ar fi fost greu, dar pe ce motiv? Incolo, moșul e priceput și își face planul la lapte și vițe. Apoi, oamenii s-au gîndit că el nu poate trăi fără cireadă.

Tot vorbind, brigadierul a scotocit pe nesimțite într-un sertar și a dat la iveală o cutie.

— Uite că vacile au vorbit — zimbeste el ridicînd capacul. — O dată și bine. Aici e jalba lor împotriva îngrijitorului. Bita n-a mai fost nevoie s-o ardă fetele. A depus-o moș Ghiță singur. E colea, pe dulapul președintelui. Bita moștenită de la ceilalți Bălani. Contabilul a scris pe ea cu creion chimic data și numele donatorului. O păstrăm ca suvenir.

Din cutie, se desfășoară o bandă albicioasă de magnetofon.

Incepem să ne dumirim.

— Aha, imprimări pe bandă! Și cine le-a făcut?

— Brigada artistică de agitație. Au venit niște tovarăși de la oraș să facă înregistrări cu corul și taraful pentru radio. Fetele nu s-au lăsat pînă ce nu i-au convins să vină cu aparatul și la fermă și să-l pună la treabă taman cînd moșul băga vacile în staule. Totul s-a făcut fără ca moș Ghiță să observe ceva și nu

s-a ferit. Și-a desfășurat toate pomelnicele și banda a scris totul cum a auzit.

Seara, la spectacol, brigada a anunțat că va prezenta discursul lui moș Ghiță către vacuțele lui scumpe, și a pus aparatul. Cînd s-a terminat, tot satul era sub bănci de ris. Au cerut să-l repete, dar moșneagul s-a repezit că, un

ullu și aproape că nu plîngea. A doua zi a depus bita și n-a mai fost nevoie de nici o prelucrare. De atunci, le spune tuturor că domnișoarele lui au protecție la radio și nu-i de sagă cu dinsele.

Fără bită și sudalma, planul fermei de vaci parcă a săltat și mai mult.

Pe dulapul președintelui, bita ghintuită a familiei Bălan nu știe cum să se pitească mai bine.

Scrisoare deschisă către colectivista Ștefania Floarea din Corabia Veche, regiunea Oltenia

Răspundem pe această cale la scrisoarea pe care ne-ai trimis-o, deoarece, credem, din atitudinea și păcăniile dumitale au și alții de învățat.

Să recapitulăm faptele. Dumneata ai sesizat cum că Ion Colceag, fiul președintelui, numit brigadier la ferma zootehnică, s-a făcut vinovat de unele abateri, purtîndu-se urît cu oamenii. Ai sesizat, de asemenea, că și președintele, Constantin Colceag, a avut unele ieșiri nejuste față de cîțiva colectivști. Conducerea gospodăriei constatînd că aceste critici au fost juste, l-a sancționat pe Ion Colceag cu scoaterea sa din funcție. El este acum simplu colectivist. Președintele și-a recunoscut greșelile și s-a angajat să nu le mai repete. Ar fi trebuit să te simți mulțumită că în urma criticii făcute de dumneata lucrurile au început să se îndrepte și ar fi trebuit să pui și dumneata zdravăn umărul să lichidați cît mai degrabă lipsurile. Așa ar fi procedat oricine purta în inimă dorința sinceră de a contribui la bunul mers al treburilor gospodăriei. Dar în inima dumitale era altceva. Te rodea o nemulțumire personală care te-a împins la fapte nesăbuite.

Ați fost două colectiviste la îngrijirea păsărilor. La un moment

dat conducerea a văzut că treaba se poate face și cu o singură îngrijitoare. Dumneata care erai mai puțin pregătită, ai fost îndrumată spre un alt sector. Nu ai înțeles însă că această măsură a fost luată în interesul gospodăriei și nemulțumită fiind și-ai făcut socoteala că ai putea într-un fel să forțezi mîna conducerii ca să te pună înapoi la ferma de păsări. Mijlocul ales de dumneata pentru atingerea acestui scop a fost calomnia. Ca dintr-un corn al abundenței ai împrăștiat peste tot scorneli. Prindeai din zbor o șoaptă, o amplificai imediat și o dădeai mai departe. Pe tovarășa dumitale care a rămas la păsări ai împoșcat-o cu noroi. Alte scorneli ale dumitale urmăreau să discrediteze conducerea gospodăriei. Te-ai transformat într-o vinătoare de greșeli. ești bucuroasă cînd le găsești, le umfli, însinuezi, scrii scrisori în care învinuiești oamenii de lucruri grave, care nu există decît în imaginația dumitale. Și în tot acest timp uiți de datoria elementară a unui colectivist, aceea de a munci. Ai refuzat să te duci îngrijitoare la ferma de vaci, iar la construcții, unde ai fost apoi repartizată, te-ai ocupat cu cleveteala. Timp de o lună nu ai avut nici o zi muncă. Și de ce toate acestea? Fiindcă nu

vrei să lucrezi decît la ferma de păsări. Acolo și numai acolo.

Nu mai că, vezi bine, minciuna are picioare scurte. Ți-au arătat-o tovarășii dumitale într-o adunare generală. Și-au spus să te lași de scorneli și să te apuci de treabă. Ți-au mai spus că între colectivști nu trebuie să existe zizanii, că toți ca unul trebuie să muncească pentru binele tuturor. Al pus oare la inimă cele ce ți-au spus tovarășii dumitale de muncă? De unde! Te socoți nedreptățită. Și doar ți s-a spus adevărul! Nu dumneata, tovarășa Ștefania Floarea, ci tovarășii dumitale, pe seama cărora ai vînturat tot felul de scorneli au dreptul să fie supărați. Cercetează-ți conștiința și o să vezi cît de neprincipală este atitudinea dumitale. Acum trei ani, cînd s-a înființat gospodăria, oamenii și-au unit nu numai pămînturile, ci și inimile. I-ai dat gospodăriei numele de „Drum nou” și v-ai gîndit desigur că veți merge pe un drum nou nu numai în ce privește munca ci și relațiile între oameni. În gospodăria agricolă colectivă se dezvoltă și buna înțelegere între oameni, stima și ajutorul reciproc. Interesul comun de a făuri o viață îmbelșugată și fericită, care-l leagă pe toți membrii unei gospodării agricole colective, este incompatibil

cu birfeala, vrajba, egoismul și alte asemenea rămășițe ale mentalității individualiste.

Să nu ne înțelegi greșit. Nimeni nu te îndeamnă să treci peste lipsuri, să nu critici. Ba dimpotrivă! Ori de cîte ori vei întîlni lucruri nejuste, să le combați cu tărie. Dar să faci aceasta gîndindu-te la interesele întregului colectiv. Să știi că atunci cînd critica este făcută cu patimă, cînd nu este izvorită din dorința de a îndrepta, cînd ea e alimentată de scopuri personale, egoiste, chiar dacă conține un miez de adevăr, acesta se pierde. De la o asemenea „critică” e doar un pas pînă la calomnia. Dumneata ai și făcut acest pas.

Arătîndu-ți lipsurile, tovarășii dumitale ți-au dat o mîna de ajutor.

Ei au procedat just arătîndu-ți calea pe care trebuie să mergi pentru a deveni o colectivistă vrednică: să muncești acolo unde ai fost pusă, să muncești cu rivnă. Numai în felul acesta vei cîștiga dragostea și stima colectivului.

Dorim să auzim de bine despre dumneata, ca într-un viitor articol să putem scrie despre frunțașă în muncă Ștefania Floarea. Așa va fi dacă dorești cu adevărat acest lucru. Stă în puterea dumitale să te schimbi.

Invățător și „elevi”

O după-amiază căldută de septembrie. În grădina cu flori multicolore din fața sediului gospodăriei, câțiva colectivști așezați pe bănci discută cu învățătorul Emil Sirbu, secretarul organizației de bază P.M.R., un om de vreo 50 de ani, cu o privire blândă, părintească.

Colectiviștii de acum i-au fost cu toții elevi cindva.

Prezența învățătorului în gospodărie, printre „elevii” săi vîrstnici și tineri, nu este un lucru neobișnuit. Omul acesta inimos, care de 23 de ani este învățător în aceeași comună, nu și-a socotit niciodată încheiată misiunea de dascăl față de elevii săi o dată cu ultimul examen. El îi consideră într-un anumit fel „elevi” și acum după ce demult au părăsit băncile școlii. Atunci cînd în sat se pune problema înființării gospodăriei colective, Emil Sirbu, învățătorul comunist, s-a aflat în permanență în mijlocul frămîntării oamenilor, în mijlocul acelor care au învățat cîndva la el buchiile cărții. Alături de alți comuniști din comună, învățătorul Sirbu i-a îndemnat cu răbdare pe săteni să pășească cu încredere pe drumul agriculturii socialiste. Iar la primii pași făcuți pe drumul muncii unite, colectivității au simțit de asemenea din plin ajutorul fostului lor învățător. Învățătorul Sirbu își prezintă oamenii din micul grup aflat astăzi în jurul său. Recomandîndu-i, adaugă zîmbind după numele fiecărui calificativul școlar de odinioară și aprecierile pentru munca de azi. Despre brigadierul zootehnist, Dimitrie Oprescu, spune că-i brigadier mai bun decît a fost elev. „Atunci a învățat bine, dar azi lucrează foarte bine”. La fel îi prezintă și pe colectiviiștii Ion Broban, Todor Ion și Ion Dragomirescu, care au fost elevi buni și azi sînt colectivști harnici. Pe o alee dintre rondurile de flori se apropie președintele gospodăriei, Ion Oprea, un om voinic, de vreo 35 de ani.

— Și tovarășul Ion Oprea mi-a fost elev — spune învățătorul despre omul care sosise. — Priceput și energic băiat a fost și tare bun la învățătură, dar că-i și un bun organizator, asta s-a văzut de cînd conduce gospodăria...

De la sediul gospodăriei pînă la muzeul din sat sînt doar câțiva pași. Dar cîți „elevi” nu-l acostează pe acest drum scurt.

— Tovarășe învățător, ce se mai

Muzeul etnografic din Găvoajdia.

auda cu Berlinul? — Îl oprește la poarta gospodăriei un om de vreo 30 de ani.

Învățătorul zăbovește câteva minute și-i explică omului, punîndu-l la curent cu ultimele evenimente internaționale. Dintr-o fereastră, o femeie îi întinde o scrisoare. A primit-o deunăzi de la băiatul său, tocmai de la Timișoara. Trec iarăși minute în șir pînă ce el citește scrisoarea și-i dă câteva sfaturi femeii care l-a oprit. Și în fața muzeului e solicitat. Un puști negricios de vreo 13 ani vrea să știe dacă a rezolvat bine o problemă de șah.

Învățătorul Emil Sirbu la sfat cu „elevii”.

Există în Găvoajdia un muzeu etnografic. A luat ființă tot cu ajutorul acestui om și al soției sale, care au pus la dispoziția muzeului și casa lor moștenită din bătrîni și o serie de obiecte din colecția de acum a muzeului. Multe sînt lucrurile aflate aici. Multe și deosebit de interesante și instructive: un plug de lemn, un război de țesut de peste 100 de ani, o cameră țărănească, cusături de oprege, catrințe etc. Și ar putea fi menționate încă multe fapte la fel de grăitoare din munca și viața pasionată a comunistului Emil Sirbu.

Fericirea grădinarului

Într-o zi, Ion Blidariu, grădinarul șef al gospodăriei, îl opri pe inginerul de la S.M.T. Zăguzeni.

— Tovarășe inginer, am o vorbă a vă spune — se adresă el inginerului care oprise motocicletă. — V-aș ruga să-l repartizați pe fecioru-meu în gospodăria noastră.

— Dar de ce? — întrebă mirat inginerul. — La Lugojei îi merge doar bine și nici de casă nu-i departe.

— Nu zic că nu. Dar eu de aia l-am făcut tractorist, ca să tragă brazdă aici, în gospodăria noastră.

Îi aminti apoi inginerului că și băiatul ăl mic e la carte și inginer l-ar vrea, dar tot în gospodărie. Așa e Ion Blidariu, ține la gospodăria lor colectivă.

În grădina de pe malul Timișului munca era în toi. Unii trebuiau la răsăduri, alții prășeau, iar pe o suprafață destul de mare se culegeau roșiile. Ion Blidariu, un om negricios și cu mișcări gingașe și agile de grădinar, dirija și îndruma munca migăloasă a atîtor oameni. Apare pretutindeni acolo unde este nevoie de un

prin sere și la ardei. Nu-și cruța de loc osteneala pentru a-mi arăta totul aici. L-am întrebat dacă n-a obosit.

— Să obosesc pe locurile astea? — se mira el foarte mult. — Aici, în această grădină e fericirea mea — spuse el făcînd un gest larg, parcă voind să cuprindă tot ceea ce vedeam. Ne-am așezat lingă mal și mi-a povestit viața lui. A fost orfan și a avut o copilărie tare vitregă. Grijiile și necazurile s-au ținut de el toată

Ion Blidariu pregătește „ploaia artificială”.

viața. I-au fost dragi plantele din totdeauna, dar numai acum a ajuns să simtă ce înseamnă să le cultivi și să le îngrijești. Aici, în grădina care s-a lărgit sub mîinile lui, simte el într-adevăr fericirea de a trăi.

— E o mare bucurie cînd știu că lucrăm împreună și împreună ne ferim — spuse adăugînd că nu crede să fie bucurie mai mare decît atunci cînd vezi că recolta e bună și știi că ea aduce belșug tuluior din gospodărie. Ion Blidariu simte deseori această bucurie, căci din grădina de sub îngrijirea lui, gospodăria obține veniturile tot mai mari (pînă la 1 septembrie a.c., 250.000 lei).

— Cînd mă duc pe tarlale — spune el — îmi tresare sufletul fiindcă pămîntul e al nostru, al tuturor colectivștiștilor...

Vorbi pe larg de acest simțămînt despre „al nostru”. Mă întrebă dacă l-am înțeles.

— Am înțeles perfect — i-am răspuns, ghidîndu-mă la episodul cu inginerul, la gestul cînd a oprit fata care culesese o roșie nu îndejuns de frumoasă, la grija cu care se apleca asupra plantelor, la tot ce am văzut.

R. IARAI

Cunoașteți Comloșul Mare? Desigur că ați auzit vorbindu-se despre harnicia săi colectivști și realizările lor frumoase. Aparatul de filmat ne va purta pe aici, ajutîndu-ne să cunoaștem munca și rezultatele dobîndite de colectivștiștii comloșeni, să ne bucurăm împreună cu ei de viața îmbelșugată pe care o trăiesc.

Iată, acesta este Comloșul Mare... Aparatul descoperă așezările arătoase ale uneia din comunele obișnuite din șesul larg și mînos al Banatului. Vizita începe de la grădina de copii, unde îi surprindem pe viitorii colectivștiștii, acum de-o șchioapă, într-o ciudață joacă — „de-a construcțiile”, urmînd exemplul concret al părinților și fraților mai mari pe care-i aflăm la rîndul lor în fața noului grajd ridicat de curînd, al patrulea la număr.

De la construcția întîiului grajd, în anul cînd primii comloșeni și-au unit pămîntul și brațele, și pînă la cele ce se văd astăzi în comună, au trecut 11 ani de muncă spornică și roade bogate care au adus gospodăria colectivă din Comloș în rîndurile multimilionarilor. Astfel, la sfîrșitul anului 1960 fondul de bază al acestei gospodării însuma cinci milioane și jumătate de lei, iar veniturile realizate în aceeași perioadă totalizau alte șapte milioane și nouă sute de mii lei.

Care e secretul belșugului celor din Comloșul Mare, al recoltelor lor bogate? Să încercăm să-l dezvăluim aici.

Hărnicia și priceperea cu care colectivștiștii aplică la timp și în bune condiții întreg complexul de măsuri agrotehnice, constituie, fără doar și poate, cauza cea mai însemnată. Ochiul aparatului de filmat ne poartă pretutindeni acolo unde știința agrotehnică a devenit un bun al colectivștiștilor. Iată casa-laborator în seri tîrzii de toamnă. Colectiviștii stau plecați asupra microscopului, planșelor de studiu sau aparatului științifice de laborator. Grădina de legume de 60 ha., amenajată pe vechile terenuri mlăștinoase, a adus venituri frumoase. Numai de pe 30 ha. cultivate cu roșiile timpurii, s-a obținut un venit de peste un milion de lei. Iată și livada cu o suprafață de 18 ha., în care copiii colectivștiștilor culeg fructele pomilor de o vîrstă cu ei, sau via de curînd plantată cu soiuri de tîmîios și coarnă.

Da, lotul de sfeclă de zahăr care a rodit anul trecut 33.000 kg. la hectar și ogorul întins al celor 1.100 ha. pe care tractoarele întorc brazda lucioasă a arăturii adînci, după marea bătălie a recoltei pe care colectivștiștii au încheiat-o de curînd?

Și acum iată-ne ajunși la un alt sector al producției gospodăriei din Comloș. Sîntem în interioarele mari și luminoase ale grajdurilor gospodăriei. Vacile de rasă, bine îngrijite

La cules

Comloșul Mare

...e, constituie certificatul de... al fruntașilor din sectorul... al gospodăriei. I-am sur-... i, trebăluind, pe cițiva din-... rintre care mulgătorul Gri-... bouc, care, datorită bunei in-... raționalei furajări a ani-... obține de la fiecare vacă... 500 litri lapte, frații Bota, ... trei sau tinărul îngrijitor... opovici. Aparatul de filmat... și la ferma de porci. Aci, ... irele Birsan Florica și ... Persida s-au angajat să pre-... liu pe bază de contract 880... grași. Și iată-l în sfârșit... rge Tonța, unul din cioba-... tivei, care la jumătatea... umăra 365 de zile-muncă.

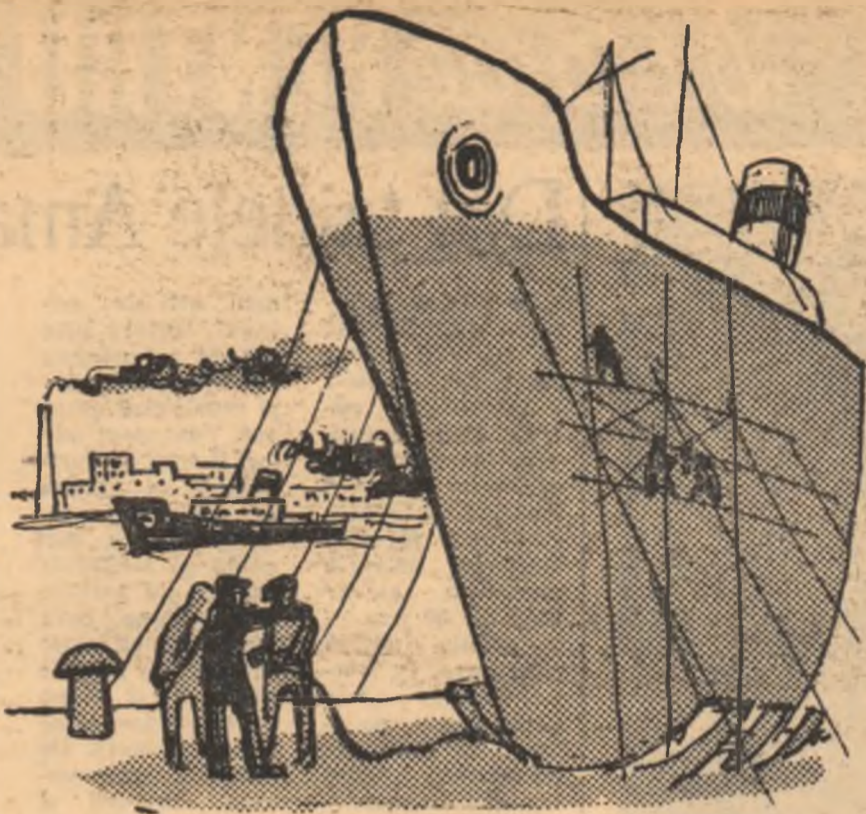
...m acum la sediul mare și... l gospodăriei, unde consiliul... ucere stabilește în fiecare... anul de acțiune pentru ziua... re. Tot aici, într-o anume zi... și luni, fiecare membru al... își încasează o parte a... sale — avansul lunar în... tot de aici de la clădirea... au pornit pe toate drumul-... ilu și în anul ce a trecut... lectiviștilor gemind sub po-... adelor ce răsplăteau munca... ică. Să pornim pe urmele... să aflăm noi mărturii ale... nărilor petrecute în viața... or din Comloș.

...i opriți la casa colectivistu-... cels Francisc. Îi admirăm... nouă cumpărată de curind... că gospodarul a realizat, ... să cu soția sa, în anul ce a... n venit de 28.000 lei. Și în... Ioan Stely aflăm belșugul... amirea. De vecinii săi Cri-... Ciolac putem spune că au... at de curind pentru neveste... electrice de spălat rufe. De... De la magazinul universal... ună.

...e aici și-a luat pe bănuții... în colectivă o motocicletă... cuvine și gospodarul Ludol-... ler, întrind de-acum și el... rile celor peste 50 de pose-... motociclete și motorete din... . Alte imagini, alte aspecte... lui în viața luminoasă a co-... care a pășit cu succes pe... elșugului și progresului: im-... nte frumoasă, elegantă, în... moda; parc de cultură și... cu ring de dans și orchestră... iitorul an un bazin de înot... de flori; întâlniri colective... ica, literatura și arta, 122 de... cții noi etc.

...a este Comloșul Mare, ace-... gospodarii lui care au pășit... oște și deplină încredere pe... arătat de partid. Și pentru... de care ați aflat mai sus să... i de cât mai mulți cunoscute, ... cinematografică le-a fixat... v în imagini, în noul film... ntar cu titlul „În vizită la... ul Mare”, pe care studioul... tografic „Alex. Sahia” îl pre-... e ecranele cinematografele... țată țara.

ION MIHU

Tache coborî în fugă scărița ce ducea spre sala mașinilor, urmărit de strigătul lui Dudan:

— Nu te duce, mă! Lasă-l pe Teluță...
Auzindu-l avu o tresărire. Ar fi vrut să ridice, dar nu cu un ris limpede, deschis, ci așa, minzește și batjocoritor: „Vă arăt eu vouă cine-i Tache!”... Fața însă nu i se destinase, rămase tot impletită, cu buzele palide, strinse într-o expresie aspră și plină de duritate. Alerga gîfîind, gonit parcă de la spate, cu aparatul de sudură într-o mînă și cu salopeta descheiată la toți nasturii, lăsînd să i se vadă bustul gol, athletic. Ajuns la prima gură de vizitare a vasului, se opri răsufîind adînc, ca și cum s-ar fi pregătuit să se afunde în apă, și se strecură înăuntru. Din întâmplare, își lovi fruntea de un colțar, dar nu dădu nici o atenție.

Compartimentul îngust, cu aer stătut și uscat, mirosea îngrozitor a rugină. Tache tuși inecat. Ca să aibă ieșirea liberă, suclă cablul de sudură spre margine, apoi străbătîu nestingherit cîteva încăperi la rînd. După un timp, gurile de vizitare se îngustară și Tache se văzu nevoit să înainteze pe brînci. Tabla era încinsă

În merele

O schiță din viața constructorilor de nave de MANOLE AUNEANU

de căldură, și nădușeala îi inundă fața cu șiroaie fierbinți. N-avea cum să le ștergă. Sudoarea aluneca pe ceafă în jos, o simțea fierbinte și lipicioasă, lăzîndu-se pe șira spinării.

Se gîndi la Teluță. De ce n-o fi vrut să sudeze întăritura? Treaba nu-l prea ușoară, e adevărat. Nu oricine se poate vîrî aici, în pîntecul vasului... Dudan făcea chestii de astea, dar cînd era tînăr... Teluță?... I-a fost teamă de gaze? Nu, acela cînd vrea, intră și în gaură de șoarece... Ori a făcut-o „expre” ca să-l evidențieze pe el. Ce și-o fi spus: „Tache s-a pus în bețe cu maestrul Dudan. Buuun! Acum are prilejul să-i dea cu tîlfa. Poftim, dom'le, și Tache se pricepe! Să nu mai spui dumneata că așa și pe dincolo...”

Cînd ajunse la peretele ce dădea în sala mașinilor, lui Tache i se păru că totul se învîrte în-jur. Era moleșit și avea senzația că plutește în aerul acesta uscat și fierbinte. Se dezbracă de salopetă, apoi așeză aparatul de sudură între colțare și apăsă pe clapă. Flama izbucni dintr-o dată șerpuitoare, încolăcindu-se flămîndă pe fierul întăriturii. Sute de scînteii mici, roșii, săreau în toate părțile, împrăștiînd o lumină ireală. Valurile înecăcioase de carbid căutau undeva o ieșire.

Sus, pe punte, se auzea răpăitul pistoalelor de nituit. Dogoarea mai slăbise, cu toate astea obrazii asudați îi usturau. Teama își făcea loc hojește în sufletul lui. Se și vedea certat de maestrul Dudan:

— Eu ți-am spus... Ce, credeai că-l joacă? Auzi la el! Să treacă prin 15 guri de vizitare la o temperatură de alțea grade! Unde mai pui gazele toxice care te pot sufoca. Hm... Cu mine vrei tu s-o faci pe grozavul?

Și Bocăneală, ajutorul de brigadier, îi va întinde o cană cu apă, făcîndu-l complice din ochi;

— Lasă, mă!, n-o pune la inimă... Așa am pășit și eu, gata să leșin... O să tăiem vasul din nou... Muncă în plus... Eh!... Ce să-i faci?

Tache se scutură ca de un vis urît. Ciudat, dar sudoarea i se seise, o simțea acum pe spate lipicioasă și rece. Și-i păru bine, răceala aceasta îl mai dezmeticea. Mănunchiul de foc suda la capătul celălalt al întăriturii. Fierul înroșit prinsese deasupra o pojghiță subțire, neagră. Era aproape gata... Gata! Ce știi ei! Dacă nu i-a reușit lui Bocăneală, nu i-a reușit! Ei, dar el, Tache... Incepu să-i tremure mîna de emoție, aparatul de sudură alunecă printre colțare și flama descrie un semicerc de curcubeu pe fondul închis al compartimentului. „Hai, ce dracu! Incă un minut!” se îndrîji Tache. Încet, anevoie, flama se ridică din nou spre capătul de sus al întăriturii. „Așa!... Dudan spunea că nu se poate... Uite că se poate...”

★

Își aminti ce mustră făcuse Dudan de dimineță. Controlul tehnic cercetase, după schițele proiectului, toate secțiile vasului. În sala mașinilor, inginerul se oprise îndelung. Găsi că lipsește întăritura de la postament. Cineva ar fi trebuit să străbată, pe sub puntea vasului, cele 15 încăperi, să reziste la degajarea gazelor toxice ale sudurii... Era însă greu. Pînă la urmă, Dudan hotărîse să se taie peretele vasului la exterior.

Teluță se împotrivi:

— Asta înseamnă încă o săptămîină de lucru...

— Pentru cîteva ore în plus...

— Pentru cîteva sute!

Tache ieșise atunci din grup și se apropiase de Dudan.

— Hai, meștere, să mai încercăm o dată prin gurile de vizitare...

— Tu nu vezi că nu se poate? Deocamdată eu răspund de voi...

— Hai, dom'le!

— Și cine vrei, mă rog, să se ducă?

— Eu!

Fața lui Dudan se făcuse, toată, un semn de întrebare. Vorbișe blajin, dar cu o undă de ironie în glas:

— Îți arde de glumă? Asta-i treabă serioasă... Mai bine du-te la locul tău. Iar ai să te plîngi că-i munca anevoioasă.

Tache îl apucase pe maestrul de braț, strîngîndu-l ca într-un clește.

— Ce faceee? — strigase el înciudat. — Crezi că merge să mă iei așa?...

Și smucind aparatul de sudură din mîna lui Teluță, se năpustise pe scărița în jos.

★

După ce termină de sudat întăritura, Tache se trase cu precauție îndărăt și porni spre ieșire de-a bușilea. De mult nu simțise el o asemenea bucurie. „N-am leșinat, iaca...” Zîmbi: auzi colo, cum naiba să leșine?... El? Deasupra lui tabla pocănea vesel, parcă se juca cineva și arunca cu piatricele. Desluși zvon de glasuri. Îl așteptau băieții... Să-i vezi acum ce-or să se repeadă la el. Va fi luat pe brațe și zvîrlit în sus, „de trei ori ca la brigadă”...

Ultimele două guri de vizitare le străbătîu aproape în fugă.

Il dispăruse și gustul dulceag de carbid. Își spunea că totul mersese parcă prea ușor și nu înțelegea de ce. Lumina de afară i se păru orbitoare. Tache clipi de cîteva ori, apoi se uită în jur descumpănit. Nu-l așteptau decît Teluță și Bocăneală.

— Unde-s ceilalți?

Cei doi se priviră mirați.

— Cine?

— Băieții din brigadă... — se fistici Tache de-a binelea.

Cred că n-ați tăiat peretele vasului...

— Cum a mers?

— Bine...

Sus pe punte, îl întîlni pe Dudan. Se făcu că nu-l vede, dar acesta strigă după el:

— Tache, altă dată să nu mai pleci fără voia mea. Dacă ții să mai faci parte din brigada utemistă, poartă-te cum trebuie. A fost greu? — mai întrebă maestrul, de astă dată pe un ton blînd.

Și apropiindu-se de el, îl cuprinse pîrintește pe după umeri.

— Va să zică, nu ți-a fost rău...

— Mie, meștere?

— Ai avut noroc că... vezi și tu...

Abia atunci observă Tache că ploua des, o ploaie de vară, răcoroasă și că stropii țopăiau vesel pe obrazul Dunării. Vîntul mîna către dig valurile leneșe, înfoindu-le. Prin urmare, de aia rezistase el fără să leșine, iar băieții îl așteptaseră liniștiți, știînd că pereții vasului au să se descingă! „Nu-i nimic, eu n-am știut c-o să plouă, se mingie Tache. Aș fi intrat oricum”. Și văzînd ochii lui Dudan plini de mulțumire, îl cuprinse iarăși bucuria, o bucurie nestăvilită, care-l purta parcă pe brațe și-l arunca voincește în sus, „de trei ori ca la brigadă”...

„De-a construcțiile” este jocul preferat al copiilor de la grădinița gospodăriei colective „Vladimir Maiakovski”.

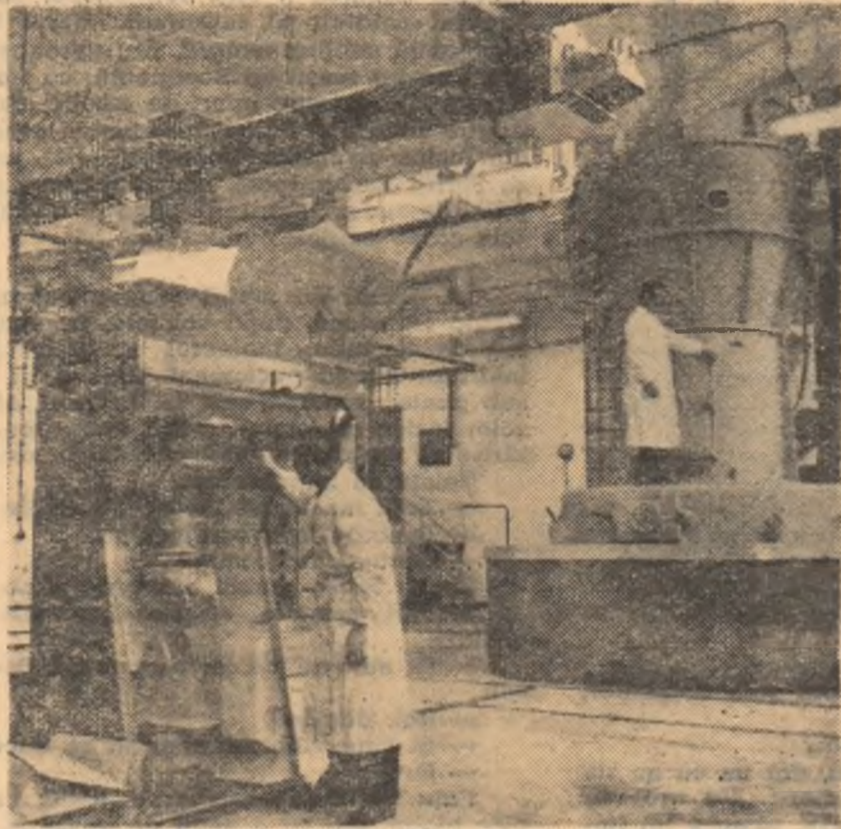
Casa-laborator a gospodăriei. Un grup de colectiviști măsoară greutatea hectolitrică a grîului.

PULBERI INSECTICIDE

Printre dăunătorii care împiedică buna dezvoltare a culturilor agricole, se numără o sumedenie de insecte și buruieni. Statisticile arată că, pe întregul glob pământesc, pierderile înregistrate anual din cauza dăunătorilor, numai în perioada dintre seceriș și cossim, se ridică la 35.000.000 tone. Cu această cantitate de cereale s-ar putea asigura hrana a 150.000.000 de oameni. (În această cifră, nu sînt socotite, așadar pierderile provocate de dăunători în perioada dintre semănat și seceriș).

Pentru combaterea dăunătorilor, industria chimică produce noi și noi substanțe, care de care mai eficace. Producția de insecticide a țării noastre va crește pînă în 1965 de mai bine de 16 ori față de 1959.

Să facem cunoștință cu cea mai nouă dintre unitățile noastre producătoare de insecticide: Uzinele „9 Mai” din apropierea Capitalei. Pe vremea burgheziei, aci se fabricau pulberi explozibile ucigătoare. Azi se înalță halele și coșurile unor moderne secții de insecticide, ierbicide, îngrășăminte chimice, substanțe ce contribuie la sporirea producției agricole. Cea mai impunătoare este noua instalație de fabricare a pulberilor insecticide intrată în funcțiune la începutul acestui an. Sub lumina puternicelor lămpi cu neon, strălucesc mașini, conducte colorate în galben, albastru, cafeniu. Un operator chimist ne conduce în fața unui tablou cu zeci de butoane indicatoare și săgeți: de aici se comandă și se suprave-

Uzinele „9 Mai”: hala principală a noii instalații de fabricarea insecticidelor.

ghează întregul proces tehnologic. O simplă apăsare pe buton și uruitul surd al mașinilor anunță intrarea în fabrică a prafului insecticid în pitecele de metal al morilor, omogenizatoarelor. Pulberea insecticidă se fabrică din talc și substanță activă, respectiv Detoxan și Hexaclorciclohexan. După felul în care se face amestecul, se obțin: Hexatox, Hexacloran, Duplitol, Detox — insecticide pentru agricultură și silvicultură. Talcul sosește cu vagoanele în imediata apropiere a elădrii. Sacii sînt descărcați în pînii care toarnă talcul într-un tub; asemenea unui șarpe uriaș, acesta urcă pînă la etajul trei.

Un puternic circuit de aer poartă talcul la înălțime, unde este vărsat în silozuri de cîte 70—80 tone fiecare. De aici, talcul ajunge purtat de aer în aparatele numite omogenizatoare, unde este amestecat cu substanța activă. Produsul cade în alte aparate și mașini care îi dau o mare finețe, este cîntărit și înscăcut automat. Sacii sînt duși apoi cu un electrocar în depozit.

Pulberile insecticide produse aci au o mare finețe. Ele trec printr-o sită prevăzută cu 10.000 de ochiuri pe un centimetru pătrat! Aceste pulberi au o mare eficacitate în distrugerea insectelor dăunătoare. La Uzinele „9 Mai”, vor mai intra în funcțiune și alte instalații ce vor produce: Borax tehnic — utilizat în industria metalurgică și în cea de ceramică; Deparatox — o substanță lichidă pentru distrugerea insectelor; Detox special pentru distrugerea gândacilor de Colorado. Se va produce și ierbicidul numit 2-4 D, utilizat la plivitul chimic. Este interesant de știut că în timp ce pentru plivitul cu mina al unui hectar sînt necesare uneori pînă la 10 zile-muncă, plivitul chimic cu avionul curăță de la 100—200 hectare pe zi. Se obține astfel o productivitate a muncii mai mare de cîrca 1.000 de ori.

În anii șesenalului, chimizarea agriculturii își va spune cuvîntul tot mai mult și cu folos sporit.

S. SIGARTAU

Din tainele Amazonului

Se știe că Amazonul este fluviul cu cel mai mare bazin din lume: 7.000.000 km. pătrați. El are o lungime de 6.480 km., străbate toată Brazilia ecuatorială și se varsă în Oceanul Atlantic printr-un estuar larg de 90 km. — o pînie uriașă prin care, în timpul fluxului, apele oceanului înaintază în susul Amazonului, deci împotriva curentului, pe o distanță de peste 800 km. Lățimea Amazonului, încă de la primirea întiului său afluent mai mare, Ucayali atinge 2.500 m.

În limba indiană, „Amazona” înseamnă „nemicitorul luntrilor”. Într-adevăr, pe apele sale și în junglele înconjurătoare au pierit fără urmă nenumărate expe-

diții, mii de oameni. Natura este aci de o măreție extraordinară, dar și potrivnică omului. Păianjeni odioși și nori de coropișnițe se dedau la adevărate jafuri, fără a mai vorbi de teribilele invazi ale furnicilor „ecitone” care, înaintînd ca niște armate, nu cunosc obstacol și sting în calea lor orice urmă de viață. De teama acestor ecitone tremură și șopirla mare cit un crocodil, și firosul leopard, și uriașul Anaconda, șarpele lung de 15 m.

În apele Amazonului nu se poate face baie: un om care ar încerca să se scalde, ar cădea pradă unor pești de o cruzime nemaipomenită, care i-ar sfișia carnea pînă la os în numai câteva minute.

Ploile interminabile și căldurile înăbușitoare, care au zămislit o natură exuberantă, fac ca viața băștinașilor — și așa obijduiți de exploatare — să fie deosebit de anevoioasă în această parte a lumii despre care cercetătorii au scris pagini nespuse de interesante și captivante.

Vreți să cunoașteți unele dintre cele mai proaspete impresii asupra lumii Amazonelor? Citiți cartea cunoscutului călător și naturalist polonez Arcady Fiedler, intitulată „Pești cîntă în Ucayali” (1961, Editura științifică). Este una dintre cărțile pe care nu te înduri să o lași din mînă pînă ce nu ai citit și ultima filă.

Știați că...

...aerul poate fi folosit ca material de construcție? Institutul de cercetări științifice pentru construcțiile agricole din Moscova a realizat un depozit de cereale, cu o capacitate de 4.000 tone, al cărui material de bază este aerul. Pe buloane de fundație, se fixează furtunuri de cauciuc, legate printr-un cablu subțire. Apoi se fixează câpriorii tot de cauciuc, care de asemenea se pot umfla cu aer. Compressorul însuși aer în tuburi și le face să-și mărească volumul. „Câpriorii” de aer sînt acoperiți cu o prelată și construcția e gata!

tează singur cu cerneală” fost așadar primul stilou din lume.

...pe una din colinele Kobistan (R.S.S. Azerbaidjană) se construiesc cîteva instalații eoliene experimentale de forță, prin care oamenii sovietici vor silii vîntul să lucreze în folosul lor? Cu ajutorul energiei ieftine a vînturilor, va fi pompată apa pentru irigarea perdelelor forestiere, a livezilor de pomi fructiferi și a viilor colhozurilor situate în jurul lacului Djeiran-Batan.

...stiloul a fost inventat de un romîn? Este vorba de profesorul Petrance Poenaru, născut în Craiova, și participant la răscoala lui Tudor Vladimirescu. El și-a brevetat invenția, sub numele de „stilograf”, la Paris, în 25 mai 1827. „Stilograf” sau, cum i s-a spus la brevetare, „toc rezervor portativ care se alimen-

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE STUPI

Orizontal: 1. Plantă parfumată cu care se ung stupii înainte de a se așeza roiul — Grup de albine, ieșite din stup împreună cu matca lor, în căutarea altui locaș. 2. Loc unde animalele își potolesc setea (pl.) — Nu-mi lipsește 3. Tăieturi (pl.) — Cămăruță în care se naște matca albinelor. 4. Unul din produsele fabricate de harnicele albine. — Jumătate de suiș 5. Ofertă nepoliticoasă — Materie cleioasă pe care albinele o folosesc pentru a astupa crăpăturile stîubeiului sau ca hrană. iarna 6. După roit, sînt omorîți de albinele lucrătoare. 7. Axul roții de moară. — Perioadă istorică — La sfîrșitul versului 8. A culege. — Pronume personal — Arma albinei 9 „Locuința” dinților — Plantă cu flori albe și miros plăcut, mult căutată de albine (pl.) 10. Ușița pe unde ies și intră albinele în stup — Pronume personal 11. „Cărucioară” cu o singură roată — Poftim — Așezare rurală 12. Pronume — Întocmai — „Curg în rîuri sclipitoare peste flori de... pline” (Eminescu).

Vertical: 1 Albină femelă, mai mare decît albinele lucrătoare și care asigură perpetuarea speciei — Complexul cămăruțelor de ceară în care albinele își depun mierea sau ouăle 2. Mijloc de... cadă — Vas în care se păstrează mierea (popular) 3. Sătean — N-aude (fem.) 4. Cel de radio a pătruns în toate satele noastre — Numirea populară a diavolului 5. Vas mic de apă — Vestă neplăcută — Cei obraznici și-l iau la purtare. 6. A se ivi — Buruiană — Inceput de

rînd. 7. Nicolae Oțetea — Om care nu suferă de nici o boală (pl.) 8. Arbore mic — Bluză de pînză și cu frumoase cusături la costumul național al țărăncii (pl.) 9. In... ciot — Apă vijelioasă 10. Vită cornută (pl.) — Pleacă 11. Cîntecul broaștelor — Pămînt scormonit de rîtul porcilor — Brăzdez pămîntul 12. Noroi — Pronume demonstrativ (fem. pl.).

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

Statul MEDICULUI

Se apropie tot mai mult vremea rece și ploioasă de toamnă, favorabilă apariției unor boli denumite bolile sezonului rece dintre care cea mai frecventă este gripa sau răceala. Pentru a ne feri de răceală, trebuie în primul rînd să cunoaștem cauzele care îi provoacă apariția, iar în caz că ne îmbolnăvim, să ne adresăm imediat medicului. El este singurul care ne poate prescrie tratamentul necesar pentru vindecare și pentru prevenirea unor complicații care, în cazul gripei, pot fi de-a dreptu' grave. Sinuzitele, pleurita bronhopneumonia, congestia pulmonară, iată numai cîteva din complicațiile ce se pot ivi dacă bolnavul de gripă nu este urmărit și îngrijit de medic la timp.

A preveni o boală este cu mult mai simplu și mai ușor decît a o trata. De aceea, trebuie să veghem și noi la aplicarea acestui principiu de profilaxie care stă azi la baza ocrotirii sănătății oamenilor muncii din țara noastră, în toate cazurile de boli și în special în bolile sezonului rece.

Oamenii muncii de pe ogoare, cînd oieacă la munca cîmpului trebuie să fie îmbrăcați în funcție de temperatură și starea timpului. O îmbrăcăminte prea călduroasă provoacă în timpul lucrului transpirație, iar aceasta este una dintre cauzele răcelii. O îmbrăcăminte prea subțire nu e nici ea indicată, deoarece trișul este și el o cauză a gripei. Să acordăm o deosebită atenție încălzimintei, care trebuie să fie impermeabilă, neîngăduind pătrunderea apei. Un ciorap gros de bumbac sau lînă este obligatoriu de purtat toamna, la munca cîmpului. Vremea fiind foarte schimbătoare, o ploaie poate veni ori-

cînd și să nu uităm că umezeala picioarelor este una dintre cauzele cele mai frecvente ale gripei. Dacă apa ne-a pătruns totuși, în ciuda măsurilor de prevedere luate, trebuie să schimbăm cît mai repede îmbrăcămîntea și încălzimîntea umezită, cu alta uscată.

Să admitem că am făcut tot ce trebuia ca să nu răcim, totuși ne-am îmbolnăvit. Cum se manifestă boala? Dureri de cap, o senzație de frig care alternează cu călduri, dureri mușchulare jușe, gularul însoțit de un strănut des; nasul curge, ochii sînt injectați și dor ne lipsește pofta de mîncare, avem frisoane și uneori junghieri în spate. Dacă punem termometrul vedem că bolnavul are o temperatură de 38 grade sau chiar 39 grade. În această situație trebuie chemat de urgență medicul.

Pînă la venirea medicului, vom culca bolnavul în pat, îi vom îmbrăca într-o pijama sau cămașă de noapte călduroasă, îi vom da să bea ceaiuri fierbinți, îi vom pune la picioare sticle cu apă cît de caldă.

Să nu uităm că gripa este foarte contagioasă. De aceea, pe cît posibil, vom izola bolnavul ca să nu vină în contact cu ceilalți membri ai familiei mai ales cu copiii. Tusea vorbitul, strănutul, toate acestea propagă și răspîndesc boala. Camera în care este culcat bolnavul să fie încălzită și aerisită din cînd în cînd. În această încăpere este dorit să nu intre decît persoane care îngrijeste bolnavul.

Boala durează, în medie, 5—7 zile după care lasă o oboseală și o slăbire generală. Cu o alimentație corespunzătoare și odihnă, totul revine la normal în cîteva zile.

Dr. G. M.

La deschiderea celei de-a 16-a sesiuni ordinare a Adunării Generale a O. N. U.

SA FIE ÎNFĂPTU TE NAZUINȚELE POPOARELOR

Marti 19 septembrie a.c., în Palatul Națiunilor Unite din New York s-a deschis cea de a 16-a sesiune ordinară a Adunării Generale a O.N.U. La lucrările sesiunii participă delegațiile a 99 de țări care vor dezbate probleme importante cuprinse în cele 93 de puncte de pe ordinea de zi.

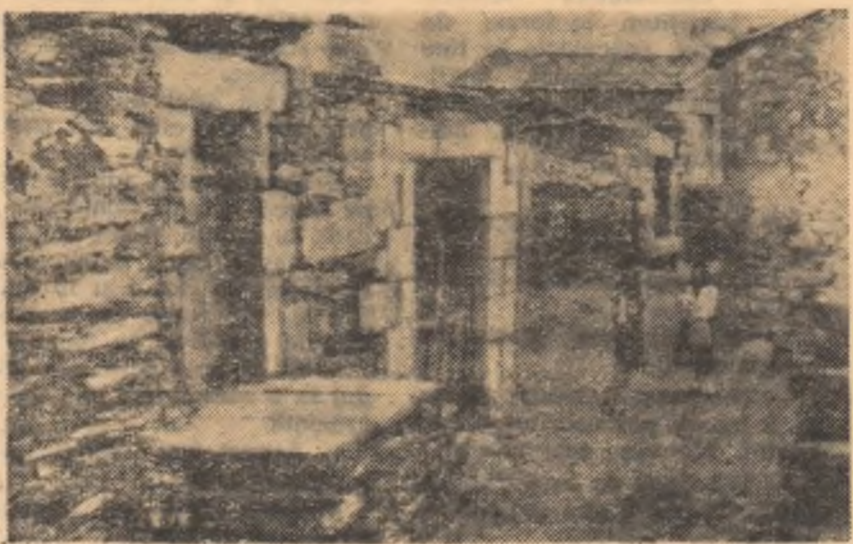
Dintre problemele importante înscrise la ordinea de zi se deosebesc în mod deosebit: dezarmarea, lichidarea colonialismului, plin-gerea Cubei împotriva acțiunilor agresive ale S.U.A. etc. De asemenea, se așteaptă dezbateri aprinse în legătură cu restabilirea drepturilor R. P. Chineze la O.N.U., problemă ridicată de șeful delegației sovietice A. A. Gromiko.

Istoricul plan de dezarmare totală și generală prezentat de N. S. Hrușciov la cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. și-a câștigat o largă popularitate și se bucură de un puternic sprijin în rândurile opiniei publice mondiale care cere ca stăruință ca Adunarea Generală să dezbate cât mai temeinic această problemă și să elaboreze directive pentru ca viitoarele tratative de dezarmare să poată duce la încheierea unui tratat de dezarmare generală și totală. Țările socialiste sprijină fără rezervă planul sovietic de dezarmare generală și totală. A elibera societatea omenească de spectrul unui nou război, a desființa armatele și armamentele, a consolida și dezvolta relațiile internaționale pe baza principiilor coexistenței pașnice, acesta este felul mobil al politicii țărilor socialiste și pentru atingerea acestui fel delegațiile lor la O.N.U. vor face tot ceea ce le stă în putință.

Organizația Națiunilor Unite nu poate rămâne indiferentă față de faptul că principiile fundamentale ale Cartei ei cu privire la egalitatea în drepturi și la dreptul de autodeterminare al popoarelor și însuși declarația cu privire la lichidarea sistemului colonial sunt încălcate în mod flagrant de imperialiști și colonialiști care caută prin toate mijloacele să-și prelungesc dominația în țările coloniale și dependente. Cea de a 16-a sesiune va trebui să depună eforturi susținute pentru înfăptuirea urgentă a declarației semnata anul trecut de 89 de țări cu privire la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale.

Restabilirea drepturilor legitime ale Republicii Populare Chineze în O.N.U. și alungarea din Organizația Națiunilor Unite a persoanelor care nu reprezintă China ar constitui o contribuție serioasă la înmăntoșirea generală a situației internaționale, ar înlesni îndeplinirea de către O.N.U. a multor sarcini importante care decurg din Carta ei, ar crea condiții mai favorabile pentru colaborarea internațională, se spune în nota explicativă ce însoțește scrisoarea adresată Secretariatului O.N.U. de A. A. Gromiko, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., prin care cere ca pe ordinea de zi a actualei sesiuni să fie inclusă problema restabilirii drepturilor legitime ale R. P. Chineze la O.N.U.

Popoarele lumii așteaptă ca cea de a 16-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. să aducă o contribuție cât mai substanțială la înlăturarea primejdiei unui nou război, la îndeplinirea năzuințelor fierbinți de pace ale popoarelor din întreaga lume.

În asemenea „case” trăiesc țărani portughezi cruzi exploatați de regimul polițist al lui Salazar.

Semne rele pentru Adenauer

Bătrînul cancelar de la Bonn n-are nici un temei să fie mulțumit de rezultatul alegerilor ce au avut loc în Republica Federală Germană, duminică 17 septembrie a.c.

Punînd în funcțiune uriașă mașină propagandistică de care dispune și uriașe sume de bani, partidul său (Uniunea Creștin Democrată) a obținut și de astă dată majoritatea voturilor alegătorilor germani — 45,3 la sută. Aceasta reprezintă totuși o pierdere simțitoare față de trecutele alegeri din 1957, cînd U.C.D. obținuse 50,1 la sută, din totalul sufragiilor. Pierzînd aproape 5 la sută din voturi, partidul lui Adenauer a pierdut și majoritatea absolută în Bundestag (Parlamentul vest-german — N.R.) unde U.C.D. va avea acum numai 241 de deputați față de 270 cît avea în trecut.

Analizînd rezultatele alegerilor din R.F.G., numeroși ob-

NOTE POLITICE

servatori politici din Occident, sînt de părere că pierderea majorității absolute pe care o deținuse Adenauer în Bundestag înseamnă „o condamnare a politicii cancelarului de la Bonn de înarmare atomică și de obstrucție încăpățînată la orice propuneri realiste în problema germană”. Agenția France Presse, de pildă, afirmă în comentariul său: „Pare-se că Adenauer va trebui să renunțe la putere”.

Că Adenauer va fi sau nu înlocuit cu altcineva în postul de cancelar, nu se poate spune cu certitudine la ora actuală. Ceea ce este însă sigur, e că pentru cancelarul de la Bonn au început zile grele, care așa cum arată un observator politic din occident, ar putea însemna începutul sfîrșitului carierei sale politice.

Demonstrația pașnică din Piața Trafalgar

Mișcarea pentru apărarea păcii din Anglia cunoaște o amploare mereu crescîndă. Evenimentele petrecute la Londra duminică trecută, confirmă pe deplin acest lucru. În această zi, Piața Trafalgar și străzile din apropiere aveau un aspect cu totul aparte. Încă de la orele 17 au început să sosească grupuri de demonstrații care manifestau sub lozincile: „Nu vrem război din cauza Berlinului!” și „Nu” — bazelor americane de submarine, înzestrate cu rachete Polaris! Primii participanți la demonstrație, în frunte cu canonicul Collins s-au așezat pe cârmimul ud. Exemplul lor a fost urmat apoi de alte câteva sute de oameni.

Această demonstrație pașnică a partizanilor păcii n-a fost

O manifestație a locuitorilor din Quito (Ecuador) împotriva politicii imperialiștilor din S.U.A.

Traiful de mizerie al țăranilor din America Latină

Cu excepția Cubei, care s-a eliberat din cătușele imperialismului nord-american și a pășit pe drumul construirii unei vieți noi, restul țărilor din America Latină se zbat în mari greutăți economice și financiare.

În Venezuela, bunăoară, din cele 25 milioane hectare de pămînt arabil, 3 milioane aparțin unui număr de 700.000 de țărani, iar restul de 22 milioane de hectare sînt stăpînite de aproximativ 7.000 de moșieri.

Satele Venezuelei au peste tot un aspect sărăcăcios. Iată unul din ele — Akuma de la Costa. Satul se compune din câteva sute de colibe făcute din tulpini de trestie de zahăr. Pe ulițele prăfuite hălăduiesc copii goi, iar adulții umblă numai în zdrențe sau șorțuri. În colibe nu există nici un fel de lucruri casnice, în afară de câteva cratițe și oale de pămînt. Copiii din sat nu umblă la școală, fiind obligați să muncească alături de părinții lor. Pămîntul din jurul satului este al unui mare moșier. Țăranii lucrează în parte pămîntul, dînd proprietarului jumătate din recoltă. Tot proprietarul este acela care dictează ce anume plante să cultive țăranii și tot el cumpără de la ei, pe prețuri de nimic, recoltele pe care apoi le vinde în altă parte la prețuri mult mai mari.

Viața țăranilor din Peru, altă țară din America Latină, e la fel de mizeră. Deosebit de greu o duc aici, în special indienii (așa sînt numiți locuitorii urmași ai băștinășilor găsiți aici la descoperirea Americii). Indienii lucrează pămîntul, dar proprietarii sînt marii latifundiați. Chinuții de foame și atîngînd în medie vîrsta de 32 de ani, ei trăiesc într-o stare de servitute medievală. Harwey Rosenhouse, corespondent al revistei americane „Time” descriind situația de pe o moșie arată că moșia respectivă (care se numește Sullupucyo) se întinde pe 15.000 de acri (un acru = 0,4 hectare — n.r.). Proprietarul moșiei este Abelardo Luna care locuiește într-un palat la Cuzco (oraș în Peru — n.n.). El își vizitează

proprietatea de 2-3 ori pe an. Pe moșie lucrează 500 de țărani indieni, despre care administratorul moșiei susține că trăiesc foarte bine.

Țăranii îndură însă cea mai neagră mizerie. Timp de 4 zile pe săptămînă, spune corespondentul amintit, țăranii trebuie să muncească pe moșie, fără ca, de fapt, să fie plătiți.

În Argentina ori Brazilia, în Columbia, Ecuador sau Bolivia peste tot în țările Americii Latine, nenumărate familii de țărani se adăpostesc în cocioabe de lut. În majoritatea cazurilor, oamenii nu au încălțăminte și nici un fel de avut demn de a fi numit astfel. Bolile fac ravagii la sate, unde nu există medici. Mortalitatea infantilă e foarte ridicată. Într-un sat din Brazilia, de pildă, din cei 13 copii născuți în anul trecut, au murit 11.

Principala forță care frinea-

ză dezvoltarea țărilor din America Latină și care face ca traiful oamenilor muncii, în general, și a țăranimii în special, să fie nespus de greu, este imperialismul nord-american. Domanția economică și politică a monopolurilor nord-americane asupra țărilor din America Latină a adus aceste țări la sapă de lemn. De aceea e foarte explicabilă revolta tot mai intensă a masei muncitoare sud-americane împotriva monopolizatorilor din S.U.A.

Din Venezuela, Columbia și Peru pînă în Chile și Argentina, în toate țările Americii Latine masele muncitoare văd că numai urmînd exemplul Cubei vor putea scăpa de sărăcie și mizerie. De aceea, lozincă „A la Cubana” (după exemplul cuban), răsună tot mai puternic în aceste țări.

L. SIMION

Din ȘAPTE în ȘAPTE zile

Opinia publică cere ca amatorii de aventuri agresive să fie înfrînați. (Ziarele)

Dintr-o biserică din Havana (Cuba) copii catolici au tras cu armele împotriva populației pașnice.

OPINIA PUBLICĂ: — Intră!!!

În numele domnului...

A doua zi după declarația lui Adenauer că n-ar fi excluse incidente pe coridoarele aeriene din spațiul R.D.G., avioane ale Bundeswehrului au încălcat granițele aeriene ale Germaniei Democratice, aterizînd în Berlinul occidental. (Ziarele)

Cînd Adenauer vorbește...

(Desene de V. VASILIU)

însă pe placul oficialităților britanice, care au luat măsuri de reprimare a ei. Polițiștii, mobilizați din vreme, au atacat pe demonstrații și au operat peste 1660 de arestări. Printre cei arestați se află cunoscuți personalități din domeniul culturii și științei, precum și oameni politici: Fenner Brockway, membru laburist al parlamentului, canonicul John Collins de la catedrala Sf. Paul, autorii dramatice John Osborne și Shelagh Delaney, actrița Vanessa Redgrave.

Demonstrații împotriva războiului au avut loc și în Scoția, unde în ciuda furtunii puternice, 3.000 de demonstrații au manifestat împotriva bazei americane de la Holy Loch. Și aici poliția a efectuat numeroase arestări.

Fără îndoială că guvernul englez poate să mai ia și în viitor măsuri similare pentru reprimarea demonstrațiilor pașnice ale populației împotriva războiului. El n-a putut și nu va putea însă să împiedice dorința de pace a poporului englez.

S. LAZĂR

Brigada „DREPT LA TINTĂ”

ÎN COMUNA ILEANA, RAIONUL LEHLIU

Prolog

(Se cântă pe melodia „Ileană, Ileană”),

Ileană, Ileană
Ești comună faină
Cu cimpul și ape
Clipocind pe-aproape,

Ai belșugul stivă
Strins la colectivă
Și arăși, Ileană,
Ca o Cosinzeană.

Totuși, se zvonește
Că ceva-ți lipsește,
Iar tu spusu-mă-ai
Că brigadă n-ai.

Te cîntau, măi fată,
Textierii-o dată,
Dar de-o vară-ncoace
Stihul mult le tace.

Oamenii așteaptă
Și li-i vrea dreaptă
Ca din nou să vadă
Vechea ta brigadă.

De-aia, Ileană, ție,
Floare de cîmpe,
Pregătitu-ți-am
Acest nou program.

În cînt, fi-vom darnici
Cu cei care-s harnici;
Cui munca nu-i place,
Însă, le-om da ace.

Stihul să răzbată
Prin comuna toată
Să fii tot mai faină
Ileană, Ileană.

REVELION ÎN AUGUST

— Unde-ai fost, Ioane, aseară? Te-am așteptat să-mi lau revanșa la șah, și tu, nicăieri.

— Am fost... ia să vedem știi unde?

— Habar n-am.

— Află că am fost la revelion...

— Unde?

— La Ghiță Solomon.

— Și ce-ai făcut acolo?

— Nu ți-am spus? Și-a sărbătorit revelionul.

— Ghiță Ciobanul?

— El.

— Și-a sărbătorit revelionul?

— Da!

— Acum în august? Fugi, mă, de-aci. Dacă ar fi întâi aprilie, te-aș mai crede.

— Tot așa i-am spus și eu când m-a invitat.

— Nu mai pricep nimic. Nu cumva v-ați îmbătat cu lapte?

— Ai văzut tu pe cineva care să se imbete cu lapte?

— Dar nici revelion în august n-am pomenit.

— Ba uite că Ghiță și l-a sărbătorit ieri. Și totul pornește de la lapte.

— Cum așa?

— Stai să-ți explic. A muls

de la fiecare oaie 40 de litri de lapte.

— Și ce-i cu asta?

— Păi nu numai cu asta. Procentul de mortalitate la miei l-a scăzut sub 1 la sută. A îndeplinit și planul de lînă.

— Stai că-ncep să pricep...

— Cam tîrziu, tovarășe socolitor! Tocmai tu să nu pricepi? Ai carnetul ăla la tine? La scoate-l.

Socolitorul scoate din buzunar un carnetel și îl răsfoiește.

— Ai dreptate: Gheorghe Solomon — 365 de zile-muncă.

— Vezi? Pentru el Anul Nou a venit aseară.

Brigada:

— Și-acum să-i sorcovim pe cei care își îndeplinesc planul înainte de termen:

Sorcova, vesela,
Să trăiți
Și să mucciți,
Planul să vi-l depășiți.

Să-ncheiați toți anul
Ca Ghiță ciobanul,
Și să aveți revelion
Ca nea Ghiță Solomon.

Sorcova să fie
Tot mai timpurie
S-o cîntăm în cor
Gospodarilor
Și frunțașilor —
La anul și la mulți ani!

PESCARUL amator

Epaminonda Olmazu, îngrijitor la ferma de porci, pescuiește în timpul programului, neglijînd furajarea și plîmbarea în aer liber a animalelor.

(Ora 14. Olmazu pescuiește pe malul lacului. De el se apropie brigada artistică de agitație).

— Ce faci, nea Olmazule, merge, merge?

— Nu prea. Pesemne că nu le e foame porcușorilor. Fac nazuri. Nu vine nici unul.

— Păi dacă nu le porți de grijă. Ar trebui să-i scoți dumneata.

— Asta și vreau.

— Atunci scoate-i, nu sta aici.

— Da' unde să stau? Știi voi un loc mai bun?

— Sigur că da, colo la lucernă, la masă verde.

— Fugiți măi de aici, că nu vă pricepeți. Cine-a mai auzit să le dai lucernă? Le dau eu

mămăligă și tot degeaba. Ia uite colea în cutioară cită am.

— Asta nu le-ajunge nici pe-o măsea.

— V-am spus eu că nu vă pricepeți. De cînd are porcușorul măsele?

— Porcușorul... adică peștele pe care-l aștepti dumneata să cadă în undiță, n-are măsele, într-adevăr. Dar... noi vorbeam de porcii pe care-i ai în îngrijire și pe care la ora asta trebuia să-i duci la lucernă.

— Ei și voi! Mie mi-e gîndul la o saramură... una de-aia ardeiată.

— Atunci, hal băieți, să-i servim ardeii!

(Brigada cîntă pe melodia „Pescarul amator”).

„Pe malul eleșteului
Pescarul amator
Umblînd cu undița hai-hui
În dorul peștilor,
Prea uită zilnic dumnealui
De soarta porcușorilor
Și cînd îl cați la fermă, nu-l
Pescarul amator.

Pe cînd el prinde
Porcușori,
Stau porcii nemîncați
Și au ajuns
Săracii porci
Că peștii de ușori!

Hei, azi pescarul amator
O saramură-ar vrea
Și ca să-l fiu de ajutor
Ardeii i-l voi da
Iar de-o să-l usture, vă spui
Din plin o merita
Și fiți convinși că dumnealui
De-ardei s-o săturați!

Materiale redactate de A. CROITORU și N. CULCEA
Desene de NIC. NICOLAESCU

Cînd mecanicul umblă cu fumuri

Auzisem că printre frunțașii gospodăriei colective se numără și mecanicul Ion Nicolescu. „Miere ieșe din mina lui” îmi zise un bătrîn colectivist. „Ei bravo — zic —

(Monolog)

să umble cu fața acoperită, chiar cu o feregea cum purtau tătărăoacele. Erat, totuși curios să-l văd, fie și mascat.

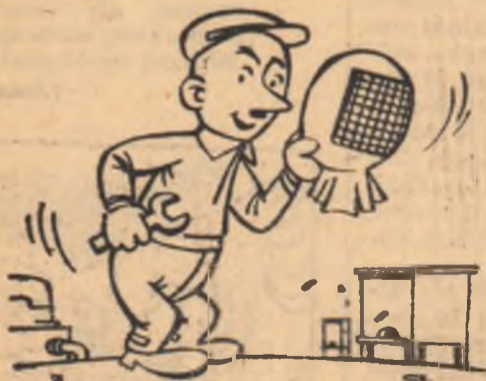
blă iarăși cu fumuri!”

Halal frunțas — gîndii eu. — Înțepă — adică nu-i de loc prietenos, umblă cu fumuri — adică e înfumat...

„Știi ceva, taică? Nu mai vreau să-l cunosc pe Nicolescu. Eu credeam că-i frunțas.” „Păi chiar așa și este” — spuse moșul. „Dar spunea că-i înfumat!” „Aș, eu ziceam că umblă cu fumuri. Așa trebuie, că să nu-l înșeie pe.” „Cine, motopompele?”

„Da' rău le mai încurci, neicușorule. Ai dreptate însă că uitai să-ți spun: Nicolescu nu este numai mecanic. E și apicul-torul colectivelor.”

Abia acum pricepui eu de ce spune lumea că din mina lui țese miere.

Unde aș putea să-l văd acum?” „Nu poți să-l vezi, că-i cu fața acoperită.” La asta nu mă așteptam. Auzi, om în toată firea

„Apăi, o să fie cam greu să te apropii de el — zise moșul. — Riști să fii înțepat” Și, de altfel, acum cred că um-